

Arrest

nr. 192 031 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 april 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 mei 2017 met referthenummer 69724.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die loco advocaat I. LESMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient, voor zichzelf en voor haar kinderen, op 13 oktober 2016 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Brits onderdaan, in het bijzonder als een descendent ten laste van haar Britse vader/de Britse grootvader van haar kinderen.

1.2. Op 11 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden

beslissing, waarvan de verzoekende partijen kennis nemen op 13 april 2017. De motieven van de beslissing gaan als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13/10/2016 werd ingediend door:

Naam: G. (...)

Voornamen: B. G. (...)

Nationaliteit: Verenigde Staten van Amerika

Geboortedatum: (...)1992

Geboorteplaats: New York

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

G., F. (...) Geboortedatum: (...)2014 RR: (...)

G., A. (...) Geboortedatum: (...)2011 RR (...)

G., Y. (...) Geboortedatum: (...)2016 RR (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet verwijst naar de bepalingen zoals opgenomen in art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende:

'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Europese referentiepersoon.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving hiervan werden volgende documenten voorgelegd:

☐ OCMW attest dd 14/10/2016 van betrokkene dat zij geen leefloon ontvangt van het OCMW te Antwerpen. Van de referentiepersoon wordt niets voorgelegd.

☐ Amerikaanse belastingsfiche van de referentiepersoon (hierop zou vermeld staan dat hij betrokkene ten laste heeft).

☐ Verklaring op eer dd 20/02/2016 van betrokkene dat ze geen eigendom bezit in het land van herkomst.

Het attest van onvermogen is gebaseerd op loutere verklaringen van betrokkene. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze verklaring niet in overweging genomen worden als bewijs van onvermogen in het land van herkomst.

Een bewijs van het overmaken van geld van de referentiepersoon aan betrokkene werd niet voorgelegd, noch enig bewijs van materiële steun. (deze Amerikaanse belastingsfiche toont dit helemaal niets aan).

Uit bovenstaande documenten blijkt dus dat betrokkene niet afdoende aantoonde effectief onvermogen te zijn en financieel/materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon van in het land van herkomst. Artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat deze voorwaarde een vereiste is. Immers, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient te worden aangetoond dat betrokkene reeds in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Gezien de beslissing betreffende betrokkene, wordt ook het verblijf van de minderjarige kinderen eveneens geweigerd. De grootvader heeft niet het recht van bewaring over het kind, dat werd althans niet aangetoond.

Daarmee is dus evenmin aan de voorwaarden voldaan om het verblijfsrecht van het kind te kunnen toestaan overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980. Het is in het belang van de minderjarigen de verblijfssituatie van de moeder te volgen.

Alle andere voorgelegde documenten (zoals het inkomen van de referentiepersoon) doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkenen is hier geen sprake. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft:

het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Gezien de afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon wordt betwist, is het redelijk te stellen dat betrokkene, als volwassen persoon, een eigen gezins- en familieleven in het land van herkomst kan uitbouwen.

Wat betreft het belang van de minderjarige kinderen, hebben evengoed een weigeringsbeslissing gekregen en worden dus helemaal niet gescheiden van betrokkene. In die zin wordt het gezinsleven van moeder en kinderen alvast gerespecteerd en worden de belangen van de minderjarigen niet geschonden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij in een enig middel, dat enkel is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de schending aanvoert van artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

"Verzoekers wensen zich te herenigen met hun vader/grootvader, dhr. J. J. B. (...), hebbende de Engelse nationaliteit, geboren te New York, Verenigde Staten van Amerika, op (...) 1969, met Rijksregisternummer (...) en sinds 2013 woonachtig te (...).

Om als meerderjarige aan gezinshereniging te doen met een Unieburger dient verzoekster aan volgende criteria te voldoen:

- *Zij moet een bloedverwante zijn van diegene met wie verzoekster zich wil herenigen;*
- *Zij moet een gezinscel vormen met diegene met wie verzoekster zich wil herenigen;*
- *Zij moet ten laste zijn van diegene met wie verzoekster zich wil herenigen;*

Aan al deze voorwaarden is in casu voldaan:

- *Dhr. J. J. B. (...) is de vader/grootvader van verzoekers. Het bloedverwantschap is aldus bewezen (en wordt ook niet betwist).*
- *Verzoekster woont effectief bij haar vader in te 2018 Antwerpen, (...). Verzoekster en haar vader vormen aldus een gezinscel (wordt eveneens niet betwist).*
- *Verzoekster is "ten laste" van haar vader. Dit wordt wel betwist.*

Artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

In de beslissing dd. 11 april 2017 wordt op basis van dit artikel aangegeven dat verzoekster dient aan te tonen dat zij reeds ten laste was van haar vader toen zij nog in haar land van herkomst leefde.

Deze voorwaarde staat echter allerm minst in artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet.

In dit artikel staat louter en alleen dat dient te worden aangetoond dat de aanvrager ten laste is van diegene met wie deze zich wil herenigen.

Er wordt met andere woorden ten onrechte een bijkomende voorwaarde gevoegd om aan gezinshereniging te doen, hetgeen uiteraard niet kan.

In casu tonen verzoekers voldoende aan dat zij ten laste zijn van hun vader/grootvader:

- *Zij wonen bij hem in aangezien ze zich geen eigen (huur)appartement kunnen veroorloven;*
- *Verzoekster werkt niet;*
- *Verzoekster was altijd ten laste van haar vader, zoals ook aangetoond in het Amerikaanse Aanslagbiljet van 2010, waarin verzoekster op pagina 6 als “dependant” (vrij vertaald: afhankelijk) van haar vader wordt aangeduidt (STUK 1).”*

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund.

2.3. Op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Unieburger:

“(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen,(...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Brits staatsburger, in casu haar vader, indiende. Aangezien verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Britse vader.

2.4. Volgens verzoekende partij vindt de stelling dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen haar en de referentiepersoon in het land van herkomst om als “ten laste” te kunnen worden beschouwd, geen steun in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. In dit artikel wordt louter vermeld dat de aanvrager moet aantonen ten laste te zijn van referentiepersoon. Zij leest in deze bepaling niet dat de afhankelijkheidsrelatie reeds diende te bestaan in het land van herkomst of origine. Volgens de verzoekende partij wordt dan ook een voorwaarde toegevoegd aan artikel 40bis, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet door te stellen dat zij moet aantonen dat zij in haar land van herkomst ten laste is geweest van de Britse referentiepersoon.

2.5. De Raad wijst erop dat artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, onder c) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG; *Pb.L.* 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1).

De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dienen de nationale overheden, en dus ook de nationale rechter, bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer

e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8).

De nationale overheden, en dus ook de nationale rechter, dienen tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, is de Raad er derhalve toe gehouden te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 43; RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt derhalve dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de descendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, par. 36).

Het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn (descendent), die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, aldus het Hof van Justitie (HvJ, 16 januari 2014, C-432/12, par. 23).

Het vormt bijgevolg geen miskenning van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde de voorwaarde in voormeld als volgt invult: *“Om als “ten laste” te kunnen worden beschouwd (...) er reeds een afhankelijkheidsrelatie [dient] te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.”*, hetgeen tevens in lijn ligt met de voormelde rechtspraak van het Hof. Het is verder niet in strijd met artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde nagaat of de voorwaarde van “ten laste” zijn, is vervuld door in casu het bewijs te vragen aan de descendent dat zij in het verleden in het land van herkomst, dus voor haar aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van de referentiepersoon (zie in deze zin ook RvS 12 december 2013, nr. 225.447).

Waar verzoekende partijen betogen dat uit artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de descendent reeds in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon, benadrukt de Raad dat hij, gelet op de voorrang van het Unierecht, gehouden is door een richtlijnconforme interpretatie van nationale bepalingen, met inachtneming van het gezag van interpretatie gegeven door het Hof van Justitie. De wijst de Raad erop dat uit het voormelde arrest Jia –

hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – volgt dat een descendent ouder dan 21 jaar die voorhoudt “ten laste” te zijn, wel degelijk moet bewijzen dat deze afhankelijkheid, m.n. de noodzaak aan materiële steun, reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. Het betoog van verzoekende partijen mist dan ook juridische grondslag.

2.6. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf op twee motieven berust. Enerzijds is er een eerste motief gegrond op de vaststelling dat verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond reeds financieel/materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst; en, anderzijds, is er een tweede motief gegrond op de vaststelling dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn.

De eerste vaststelling is een voldoende schragend motief, omdat – zoals reeds aangegeven – kinderen ouder dan 21 jaar slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze financieel of materieel worden ondersteund door de ascendent, een burger van de Unie die in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dienaangaande kan worden verwezen naar onderstaande bespreking.

2.7. Verzoekende partij gaat niet akkoord met de vaststelling dat zij niet heeft aangetoond in het verleden in haar land van herkomst ten laste te zijn geweest van de Britse referentiepersoon. Zij merkt op dat zij altijd ten laste was van haar vader, zoals (wel degelijk) wordt aangetoond in het Amerikaanse aanslagbiljet van 2010, waarin zij wordt aangeduid als afhankelijk (“dependent”) van haar vader.

De Raad benadrukt vooreerst dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Het feit dat de noodzaak aan materiële of financiële ondersteuning in het land van herkomst kan worden aangetoond met ieder passend middel, neemt echter niet weg dat om het even welk stuk of om het even welke feitelijke situatie ook als een afdoend bewijsmiddel moet worden beschouwd in deze feiten-appreciatie.

2.8. Om aan te tonen dat zij in het verleden ten laste is geweest van de referentiepersoon, legde verzoekende partij de volgende stukken voor:

- een “U.S Individual Income Taks Return” van 2010 op naam van de Britse referentiepersoon; de verzoekende partij wordt vermeld in het “Dependents Statement”, op pagina zes van dit formulier;
- een verklaring op eer voor een notaris gevestigd in de staat New York d.d. 20 februari 2016, waarin de verzoekende partij stelt geen vastgoed te bezitten in de Verenigde Staten van Amerika.

De gemachtigde beoordeelt deze stukken als volgt:

“Het attest van onvermogen is gebaseerd op loutere verklaringen van betrokkene. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze verklaring niet in overweging genomen worden als bewijs van onvermogen in het land van herkomst.

Een bewijs van het overmaken van geld van de referentiepersoon aan betrokkene werd niet voorgelegd, noch enig bewijs van materiële steun. (deze Amerikaanse belastingsfiche toont dit helemaal niets aan).

Uit bovenstaande documenten blijkt dus dat betrokkene niet afdoende aantoonde effectief onvermogen te zijn en financieel/materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon van in het land van herkomst. Artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat deze voorwaarde een vereiste is. Immers, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, dient te worden aangetoond dat betrokkene reeds in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.”

2.9. De Raad stelt vast dat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing rekening heeft gehouden met al de voorgelegde stukken waarmee de verzoekende partij trachten aan te tonen dat zij in haar land van herkomst ten laste is geweest van haar Britse vader.

Zoals gesteld voert de verzoekende partij aan dat zij wel degelijk heeft aangetoond in haar land van herkomst ten laste te zijn geweest van haar vader. Zij meent dat dit voldoende wordt aangetoond door het bijgebrachte Amerikaanse aanslagbiljet. De gemachtigde oordeelt dienaangaande echter dat een

dergelijk document niet als bewijs kan worden aanvaard voor het feit dat verzoekende partij in haar land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon. Hiermee wordt immers niet bewezen dat de referentiepersoon haar geld heeft overgemaakt of dat hij haar enige vorm van materiële steun heeft geleverd toen zij nog in haar land van herkomst verbleef. De gemachtigde stelt vast dat dergelijke bewijzen niet werden voorgelegd in het kader van de aanvraag.

De Raad stelt vast dat de door de gemachtigde gedane vaststellingen steun vinden in het administratief dossier. Uit de voorgelegde belastingfiche blijkt weliswaar dat verzoekende partij wordt vermeld als “afhankelijk” van de belastingplichtige, haar vader, doch dit neemt niet weg dat uit geen enkel voorgelegd document kan worden afgeleid dat zij, toen zij in haar land van herkomst verbleef, effectief op enige wijze financieel of materieel werd ondersteund door de referentiepersoon. De Raad herinnert eraan dat uit de eerder aangehaalde rechtspraak blijkt dat het “ten laste” zijn voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de descendent in het land van herkomst financieel of materieel wordt gesteund door de referentiepersoon en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. De Raad stelt vast dat deze effectieve financiële of materiële ondersteuning in het land van herkomst niet wordt aangetoond middels het voorgelegde belastingdocument. Het komt de Raad dan ook niet onjuist, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde het loutere feit dat de verzoekende partij in de Amerikaanse belastingfiche wordt vermeld als “afhankelijk” van de referentiepersoon, niet als afdoende bewijs weerhoudt van het ten laste zijn in het land van herkomst.

Verder duidt de Raad er nog op dat het betoog van verzoekende partij er in feite op neer komt dat zij een eigen beoordeling maakt van het voorgelegde document en overtuigd is dat dit redelijkerwijze volstaat als bewijs van haar bewering dat zij reeds in haar land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon. Hiermee tonen zij niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde te dezen kennelijk onredelijk, onjuist of onzorgvuldig is. De Raad brengt nogmaals in herinnering dat het feit dat de noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, niet wegneemt dat om het even welk stuk of om het even welke feitelijke situatie ook als een afdoend bewijsmiddel moet worden beschouwd in deze feitenappreciatie. In casu werd vastgesteld dat verzoekende partij niet heeft aangetoond financiële of materiële steun te hebben ontvangen in haar land van herkomst.

Het betoog dat verzoekende partij voldoende heeft aangetoond dat zij ten laste is van haar vader, aangezien zij en haar kinderen heden samen bij hem inwonen, nu zij zich geen eigen (huur)appartement kunnen veroorloven en zij niet werkt, gaat voorbij aan de inhoud van het begrip “ten laste”, met name een noodzaak van materiële of financiële steun die reeds in het land van herkomst dient te bestaan. Met dit betoog slaagt de verzoekende partij er dan ook niet in om het determinerend motief van de bestreden beslissing te weerleggen, met name dat zij onvoldoende heeft aangetoond reeds financieel/materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon van in het land van herkomst.

2.10. Tot slot wijst de Raad er nog op dat in de bestreden beslissing eveneens wordt vastgesteld dat het voorgelegde attest van onvermogen niet in overweging kan worden genomen als bewijs van onvermogen in het land van herkomst, omdat het een verklaring op eer betreft die niet op haar feitelijke en waarachtigheid kan worden getoetst, wat op zich niet wordt betwist in het verzoekschrift. De bevinding dat verzoekende partij evenmin heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn in haar land van herkomst wordt betwist noch weerlegd in het verzoekschrift en blijft dan ook onverminderd gehandhaafd.

2.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Voorts maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat zij niet afdoende aantoonde in het land van herkomst financieel/materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, waardoor haar het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd.

Er worden geen argumenten aangevoerd tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, zodat deze beslissing onverminderd wordt gehandhaafd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het enige middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES